

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT · SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminică 13 Iulie 1924 No. 14.

POLITICE ȘI SOCIALE

Tălharii dela Roma	587
Democrația Salvatoare	589
„Mussolini”—Farsul Napoleon	595
De ale Ligei Națiunilor—Buelue	599
Oglinda Lumii	600

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Teoria Electronilor	590
Măsurarea unui electron	590
Cât spațiu gol cuprinde atomul	591
Durata vieții omenești	598

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Educația în Familie	588
„Primele o sută de idei”	592

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Babilonul antitip—soarta lui	596
Babilonul cel mare de azi	596
Studentii Bibliei	599

Duminică 13 Iulie 1924
Volumul III * Nrul 14.

Apare tot a doua Duminică
în Cluj, Strada Regina
Maria Nrul 36. ****

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
In America pe an \$ 1.00. Ex. 5 cents

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminică 13 Iulie 1924 No. 14.

POLITICE ȘI SOCIALE

Tălharii dela Roma	587
Democrația Salvatoare	589
„Mussolini”—Farsul Napoleon	595
De ale Ligei Națiunilor—Bucluc	599
Oglinda Lumii	600

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Teoria Electronilor	590
Măsurarea unui electron	590
Cât spațiu gol cuprinde atomul	591
Durata vieții omenеști	598

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Educația în Familie	588
„Primele o sută de idei”	592

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Babilonul antitip—soarta lui	596
Babilonul cel mare de azi	595
Studentii Bibliei	599

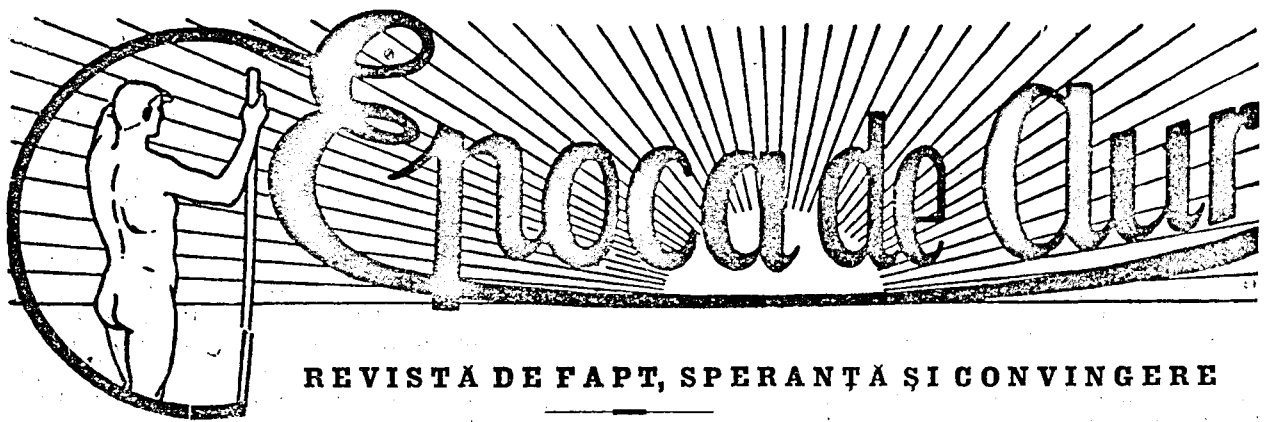
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Str. Regina Maria 36. — Telefon 4-46.

Redactor *J. B. Sima.*

Abonamente: pe un an 75 lei,
pe jumătate de an 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . „*Epoca de Aur*”
Str. Regina Maria 36, — Telefon 4-46.

REVISTĂ DE FAPT, SPERANȚĂ ȘI CONVINGERE

APARE TOT A DOUA DUMINECĂ * * * * *

Vol. III.

Duminică, 13 Iulie 1924.

No. 14.

TĂLHARIILE DELA ROMA!

Motto: „Românii se trag dela tâlharii din temnițele Romei, aduși de Traian pe vremea craiului unguresc Laslău”...

Letopisețul dela 1654—1660 a lui Simeon Dascălul.

VAI, bătrâne dascăle, baciule Simeoane, mult sânge rău ai mai cauzat cu letopisețul tău marelui cronicar Miron Costău când ai susținut că noi Românii ne tragem dela tâlharii aduși pe plaiurile aceastea din temnițele Romei, de către părintele Traian. Dar nu numai Miron Costău te-a numit „dascăl obscur”, nu numai el a încercat să te descrediteze, ci toți Românii fără excepție, înțeleg aceia, cari au simțit și cari simțesc svâcnind în artere barem un singur picur de sânge românesc.

Când am auzit și eu de acest lucru, eram încă mic, abia puteam citi slovele din cărți, și totuși în gândul meu te blestemam pentru că ai încercat să-ți batjocurești neamul și să te lapezi într'un fel prea neomenesc de el, lăsând atâta ocară asupra multelor milioane de urmași ai lui.

Și-au trecut sute de ani Dascăle Simeoane, dela moartea ta, și-au putrezit oasele de multe veacuri și ai rămas și tu țărână ca toată lumea, poate au sămănat în pământul tău grâu, poate orz, poate cucuruz, cine mai poate să știe de câte sute de ori vei fi fost arat și grăpat și călcat de copitele boilor ori a măgarilor, ori de picioarele oamenilor — dar amintirea ta bătrâne om învățat, plănază și azi asupra noastră, ești scris în istorie și copiii cari te învață pe de rostul, sunt îndemnați să susție că sunt minciuni și scornituri sfruntate, cele ce pe vremuri ai complectat tu la letopisețul cronicarului Ureche.

Cum zic, multă vreme nu m'am putut împăca nici eu și am crezut că ai scris niște bazaconii împoțonate.

Astăzi însă bătrâne dascăle, Doamne iar-

tă-mă, dar parcă încep să te mai simpatizez nițel, să te văd cu alți ochi, încep să mă conving pe zi ce trece și eu, că dacă îi fi exagerat, mult, nu-i vorbă, dar un oare care sâmbure de adevăr totuși ai spus.

De fapt astăzi multă lume nu se mai îndoește, că **o parte** dintre românii noștri sunt adevărate rămășițe ale tâlharilor din beciurile bătrânei noastre maice: Roma.

Avem noi în popor un proverb de mare valoare. Să zice că: sângele apă nu se face. E foarte adevărat. Proverbul acesta pune astăzi în lumină clară cele susținute de tine. Dacă ar fi să te mai trezești odată și să cobori din țara morții, aici la noi în superba România-Mare—care nu ți-ar fi mirarea când te-ai vedea huiduit și ocărât și astăzi de o lume întreagă și când tot la al zecelea pas—dacă nu mai puțin—te-ai isbi nas în nas, cu adevărul: un tâlhar.

Vai, de pământul nostru bătrân, mă mir cum mai poate răbda atâtea lăcuste și atâtea lipitori pe spinarea sa.

La administrații financiare hoții,—cu titlul de funcționari—fură milioane. La poștă pun în colete bolovani în loc de mărfuri și cekurile le fac pierdute; la tren trimiți un vagon cu zahăr și ajunge la destinație înlocuit cu năsip; găurile cu venit... „legal”, sunt date în licitație publică—care dă mai mult, acela ajunge șef; câți magistrați nu-i vedem destituiți?... probabil pentru că fac lege „dreaptă”; până ajungi în audiență la domnul ministru, te lasă portarii fără portmoneu și fără cămașă; preoții cetesc evanghelia la boi și la vaci și la vitei ca să le treacă diferitele specii de boală—aceasta însă nu se face numai din dragoste față de popor, ci pe bază de... „motive palpabile”; călugării descântă de desinterie pentru o bucată grasă de slănină, ca să aibă cu ce-și coace fasolea în post, deputații ca deputați merg în... deputație; vrei să faci o moară, d-lui inspector trebuie să-i furnizezi câteva vagoa-

ne cu... bârne; se aruncă magaziile arhitecturale în aer—dansul miliardelor; te duci ca omul liniștit la lucru, sare hoțul și-ți desleagă frumusețea șerparul cu cele câteva părăluțe adunate pentru zile albe; duci vaca la câmp, vine cu piciorul rupt; trimiți oaia în munte, toamna îți aduce păcurarul numai pielea în băț și vrând, nevrând te mulțumești și cu atâta. Ei câte nu se mai întâmplă în biata noastră țară? Vorbe, vorbe, vorbe. Toată lumea gesticulează enervată, toată societatea face semne cabalistice, ridică pumnii și amenință spre vastul nimic, dar nimeni nu trece la fapte. Tâlharii trec majestoși și eleganți și te privesc dela înălțimea statuei lor, alții te împroașcă cu noroi din automobile și tu biet om cinstit, treci cu pantalonii rupți în genunchi, gol și calic, cu ochii jilavi de lacrim, cu dinții galbeni de mizerie, cu fruntea înorată de gânduri și murești pentru toți bradipii, cari se scaldă în lux și desfrânare, și nu murmuri și nu oftezi și nu plângi...

Vai, sârmană țară românească, până când oare atâta necinste, atâta jaf, atâta mizerie, atâta tâlhărie, atâta merușinare, atâta necredință, atâta uitare de sine, atâta infamie, atâ-

ta barbarie și atâta destrăbălare? Oameni, Dumnezeu vede toate și cumplită va fi pedeapsa ce vine! Cinstea cu părul despletit ca o sfântă fecioară strigă masselor vândute Satanei: „Quo usque tandem abutere patientia meam?”...

De aceea bătrâne dascăle Simioane, iartă-mă, că am îndrăznit să-ți neliniștesc o clipă somnul tău liniștit, dar azi îmi vine să ți-o spun verde în față: da, sângele apă nu se face, tâlharii Romei de odinioară, „lucrează” și astăzi prin descendenții lor. Cumplit e jaful și tâlhăria în țara aceasta. Germanii necuratului au rămas moștenire în sângele unora dintre români, cari numai din viță nobilă de romani nu se trag.

Acei, cari de fapt se trag din viță nobilă, aceia reprezintă azi tabăra cinstei, a dreptății, a iubirei de Dumnezeu și a credinței nestirbite.

Oameni! Opniți-vă! Priviți în lături și vă fie scârbă de faptele voastre păcătoase!

Michiduță se bucură și dă din coadă, iar străinii de peste granițele țării pufnesc în răs și așteaptă momentul! De ce le tot facem acestora pe voe? **I. I.**

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

LA OAMENII primitivi nu se pune însemnătate pe educațiune. În timpul de față al civilizației se pune mare însemnătate, pentru că în familie se pune adevărata bază a educațiunii. Tinta educațiunii este de a se pregăti un om bine, pentru a se putea conduce singur în viață. O persoană bine educată va înțelege binele și răul, va respecta onoarea fiecărui om, necauzând nimănui neajuns sau supărare. Un om bine educat fiind și religios își va îngriji bine familia și astfel va trăi în cea mai mare fericire.

Educația urmărește scopul de a pune pe om în stare să se conducă singur în viață, urmând calea cinstei și a datoriei, cu energie. Mama este educatoarea copiilor, ea le formează tinerele lor suflete; izvorul vieții morale nu este decât în mamă. Se pot scrie cărți și face teorii asupra datoriei și a sacrificiului, dar adevărații profesori ai moralei sunt mamele. Rolul mamelor ar fi corespunzător cu activitatea dacă ne-am sili să îndreptăm răul de care societatea groaznic suferă. Dar când te gândești că încercarea-i așa de mare cum e și grea și prin femeie se stabilește educația solidă și curată nu prin bărbați, iar acum când numărul acestor femei este așa de redus, nu putem decât să privim din întunec la ceea ce ne amintește tot mai mult să sperăm doar într-o vagă licărire de speranță. De mamă depinde ca interiorul casnic să ia înfățișare caldă și mulțumitoare care face pe copii să-și amintească până la adânci bătrânețe de acel cuib unde pe lângă dulcele îngrijiri au primit dela mama lor povețe și primele

exemple bune. Aceasta rămâne sfânt, atât pentru copii cei bogați crescuți în palate, cât și pentru cei săraci cari și-au petrecut copilăria în cea mai simplă și umilă căsuță. E necesar ca mama să aibă o cultură mai aleasă căci atunci va ști să crească copiii în mod rațional și igienic.

„Viitorul copiilor e opera mamelor”. Pentru a îndrepta educația unui popor primul cuvânt trebuie să-l spună mamele. Dl Mehedinți, care a lucrat mult pentru educația poporului spune: e atât de însemnat rolul mamelor încât putem zice că orice ar face școala și toate măsurile Statului vor fi zadarnice, dacă mamele nu vor fi bune! Un tată de ar fi el cât de bun și învățat, nu poate influența nimic pentru educația copiilor, dacă mama nu va lucra în legătură cu el. Mama este cea mai aproape de copii, ea le dă primele noțiuni de religie, morală și bună purtare. Îi obicinuieste la iubire, dreptate, ordine și dragoste de lucru, ura și disprețul pentru toate lucrurile sufletești și pământești le depărtează.

Copiilor să le arătăm școala și învățătura ca ceva înălțător, ca să le procurăm interes și plăcere de școală, nu ca o pedeapsă sau o povară grea de dus, cum fac multe mame. Trebuie lămurit copiilor ce mare însemnătate are școala în împrejurările vieții și cât e de necesară școala pentru fiecare ființă. Să le spunem, cu toate că ei acum nu înțeleg. Educația copiilor trebuie începută cât de timpuriu, nu trebuie lăsați în voia lor până la 4—5 ani, căci atunci va fi mai greu să-i aducem la adevăr. Ne va trebui cu mult mai multă

energie ca până aci. El de mic trebuie să știe că unele lucruri îi sunt permise, iar altele nu, căci dela 4—5 ani este mai greu să înțeleagă că nu totul îi este permis. Unele obiceiuri cari sunt în-sușite în copil de mic, chiar nici nu i-le mai pu tem schimba. Orice părinți să-și iubească copii, dar să-i iubească pentru binele lor, căci din ne-priceperea părinților de ex. li-e milă să-i vadă plângând când sunt mici și astfel prin judecata lor nepricepută le pregătesc mai târziu nenorociri. Lasă să se desvolte în ei unele patimi, cari ies la iveală că sunt moștenite. Nu putem zice că putem schimba cu totul un caracter, cu care copilul se naște, dar prin o educație bună, atentă și severă la timp, pot fi îndepărtate și îndulcite unele însușiri rele. Toate obiceiurile le poate observa mai bine mama.

Mama nu trebuie să-și arate toată iubirea în fața copiilor căci prin aceasta le strică caracterul, devenind copiii încrezuți. Un copil când va fi un om matur, cu judecată își va iubi mult părinții văzând că crescându-l în strictete a devenit om, și nu l-a lăsat în voia lui ei l-a educat la vreme.

Fiecare copil trebuie luat după firea lui cu mijlocul care vedem că ne reușește mai bine, unul cu binele și convingerea, altul cu varga și pedeapsă. Orice pedeapsă e bună dacă e dreaptă și meritată.

Totdeauna să le spunem copiilor lucrurile rău făcute. Să nu pedepsim copiii din nebagare de seamă, sau când avem noi alte nemulțumiri, să nu ne răzbunăm asupra lor, căci după o pedeapsă nedreaptă, devin nepăsători; și să nu-i dojenesti nici odată în fața oamenilor străini, căci tocești în ei orice delicatețe de simțire. Să desvoltăm în copil iubirea de adevăr, să facem din răspuțeri să urască mineiuna așa încât el să nu poată spune ceva neadevărat. Vom învăța copii să ne spună singuri greșelele făcute fără a fi părâți de alții. Să nu le iertăm minciunile oricât de neînsemnate ar fi, să fim stricti față de cel mai mic neadevăr. Astfel copilul va vedea că trebuie să spună adevărul. Noi înșine să ne ferim de a spune neadevărul, căci copiii sunt foarte buni observatori și au multă memorie, așa că de multe ori s'a întâmplat să ne reamintească neadevăruri auzite în familie și cer explicații. Dacă le promitem ceva copiilor să facem tot posibilul și să ne împlinim promisiunea, deprinzându-i astfel a avea încredere în cuvântul nostru. Astfel putem forma buna judecată a copiilor și ei pot ajunge să fie conștienți când fac bine sau rău.

„Cunoaște-se copilul chiar din jocurile sale [dacă e supravegheat de aproape și cu interes], de are a fi cu purtare curată și dreaptă“.—Proverbe 20:11.

Letiția M. Sima

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„DEMOCRAȚIA SALVATOARE“

SUB ACEST titlu eminentul scriitor și avocat Em. I. Dobrescu, președintele uniunii generale a avocaților din România, publică prin „Adevărul” un articol tăios ce merită mai multă atenție decât se dă unui articol ordinar de ziar. Oricine a călătorit prin streinătate în ultimul timp s'a putut convinge pe deplin de adevărul constatării d-lui Dobrescu. Nu poți aminti numele de român și România fără se atragi privirea deosebită a celor cu care ai de a face și să auzi acel desprețuitor „Aha, România!” Trebuie se fie motive pentru aceasta, mai palpabile și mai temeinice decât intrigile „jidanelor.” Extragem din acel articol următoarele:

„Din cauza politicii noastre interne și externe, țara noastră merge cu pași repezi către adâncul prăpastiei și dacă România nu va muri de foame, ea va muri de rușine; dar se poate ca țara noastră să moară și de foame și de rușine.

„In economie politică suntem țara lenei și țara lului, în morală privată țara desfrâului, în politica internă țara reacțiunii, în politica externă țara minciunii, xenofobiei și antisemitismului, în moneta publică țara pungășilor. Suntem Sodoma politică, morală, economică, națională și internațională. Regele nostru este înfruntat și respins la Curțile Europei, iar miniștrii noștri sunt numiți în străinătate satrapii persani.

„Numele de român și numele de România au ajuns o sperietoare mondială și suntem părăsiți până și de marii noștri prieteni, cari ne-au ajutat în timpurile de restricte ale națiunii noastre.

„Ne mirăm că suntem calomniați și persecutați de toată lumea și nu ne dăm seama că în morală noastră decăzută, am eșit din morală a lumii civilizate și că de aceea suntem persecutați de finanța, de democrația și de civilizația apuseană, tocmai atunci când aveam mai mare nevoie de occidentalul civilizat, pentru refacerea noastră economică și pentru consolidarea noastră națională încă șovăitoare.

„Mai avem noroc, că occidentalul încercat și incurcat la el acasă, are nevoie de ajutorul armatei noastre și este nevoit să ne mai treacă din greșelele noastre. Putem afirma însă cu certitudine că în ziua când occidentalul va fi împăcat și pacificat, România va fi atacată de toată lumea civilizată, pentru neseriozitatea noastră, pentru necinstea noastră politică și morală, pentru reacționarismul nostru, pentru antisemitismul și pentru brutalitatea noastră xenofobă. În politica noastră externă, România va lua locul Turciei lui Abdul Hamid.

„Trebuie să ne reabilităm țara, trebuie să ne schimbăm și politica și politicienii, pentru că strigoii noștri politici ne sugrumă patria. Nu putem face apel la patriotismul vechilor politicieni, să-și revizuiască conștiința lor morală și politică, pentru că ei nu pot să-și dea seama că nu mai corespund vremurilor noastre și că ei nu se mai pot adapta acestor vremuri noi.

„Din aceasta mentalitate a strigoilor conducători, a eșit catărismul lor politic național și internațional, care duce țara la rușinea de afară și la revoluția dinăuntru, pentru că toată lumea este revoltată și toți abia își rețin ura și revolta care clototește pretutindeni. Nimeni nu mai muncește, toți fură, toți benche-tuesc, săracii mor de foame și toată țara este dezorganizată din cauza corupției și descurajerei generale. Noi nu mai producem și străinii nu ne mai ajută și din toată rușinea noastră morală, ese toată mizeria noastră economică. Cercul vicios este grozav, pentru că imoralitatea dezorganizează producția și lipsa

de producție mărește anarhia, revolta și imoralitatea. „Înainte vreme țările mureau din cauza latifundiilor, astăzi ele dispar din cauza reacționarismului și România a rămas un focar de reacționarism, boicotat de toată democrația mondială triumfătoare.

„Salvarea României este în democrație.

„Trebue să ne reabilităm țara printr'o politică rigidă, civilizată și democratică. Avem nevoie de o politică democratică de stânga și e nevoie ca țara noastră să se mute din Africa în Europa.”

„Em. I. Dobrescu.”

Dr. ABRAMS ȘI TEORIA ELECTRONILOR

(URMARE DIN NUMĂRUL II)

RAZELE g se aseamănă cu razele X , au însă o mai mare putere de pătrundere și iuteala lor se aseamănă cu aceea a luminii, anume este de 186.000 de mile pe secundă. Ele nu poartă încărcături electrice și de aceea nu pot fi deviate [abătute] printr'un câmp magnetic sau electrostatic. Ele vor fi răspândite numai de substanțele radioactive cari totodată își emit și razele b . [Unele substanțe emit numai razele a]. Ele nu constau din particule, după cum sunt formate razele x și b , ci sunt descărcări de energie care probabil să arată prin explozii atomice la emiterea particulelor b . Din cauza extraordinară a puterii de pătrundere a razelor g , cercetarea acțiunii lor radiochimică este foarte grea, și cu privire la aceste raze atât de energice, rămâne încă de cercetat.

Profesorul Thomson arată, că particulele poartă o încărcătură, dar masa lor este așa de mică, în cât măsurarea nu este accesibilă [nu se poate] în felul acesta. Totuși, el socotește că timpul trebuincios pentru dobândirea unei cantități determinate [cântăribile] de electroni [adică a 30-a parte dintr'un miligram, sau 1/30.000 dintr'un gram] într'un vas izolat, este de vre-o sută de ani. Natural, masa și prin urmare mărimea acestor electroni, din încărcătura îngrămădită, energia și viteza lor cunoscută, se poate calcula matematic, presupunând că numărul particulelor care formează îngrădămirea îl cunoaștem. Se întreprinsă de asemenea și alte cercetări ale căror calcule cu metoda sa neajungându-și ținta, se continuă cu altele cari aduseră rezultatul dorit. Particularitățile acestor strălucite experiențe, sunt foarte interesante.

Măsurarea unui electron

Cu ajutorul unei pompe de aer, se rărește gazul dintr'un vas de sticlă, și se conduce apoi, în interiorul său, curent de electroni [raze catodice sau raze b]. Puternicul bombardament al electronilor închiși acolo, lucrează asupra atomilor de gaz, așa încât aceștia își pierd o parte din electronii lor mărginași, cari au o mișcare de rotație, asemănătoare planetelor. Asemenea atomi se numesc *încărcați*, de oarece ei lucrează pozitiv sau negativ, după cum sub electronii rămași, predomină protonii sau electronii. Procesului de distrugere [sfărâmare] al atomului, prin bombardamentul curentului, i se dă numele de „ionizare.” Deci un ion, este un atom sau o moleculă, cari fuseseră încărcate și cari și-au pierdut echilibrul numărului electro-

nilor pozitivi și negativi.

Când într'un astfel de vas, care conține acești atomi de gaz ionizați, se conduc [introduc] vapori de apă, atunci imediat acești vapori de apă se condensează în jurul fiecărui ion, foarte mici particulele [picături] de apă. Așa că vaporii de apă nu se pot condensa în picături, dacă le lipsește sămburele [ionul] în jurul căruia se condensează. Norii iau naștere în același chip formând o condensare în jurul unui nucleu [sămbure], din atmosferă. Acești nuclei [ca firicelele de praf], cari servesc de sămbure [miez], sunt adesea atât de mici încât nu se pot vedea nici cu cele mai bune microscopae. Totuși aerul, într'un vas de cercetare, poate să fie atât de filtrat încât chiar când temperatura a fost scăzută până la cel mai jos punct nu intră nici o condensare, nici barem când aerul din vase a fost supraumplut. De îndată ce ionii din vas sunt puși în libertate, condensarea începe imediat. Moleculele neîncărcate ale aerului din vas sunt prea mici, pentru a putea să lucreze ca nuclei. Milioane de asemenea atomi, ar putea să formeze de abea un sămbure de mărimea unui firicel de praf. Tenziunea electrică a unui ion, pare totuși să egalizeze [completeze] micimea înconjurului [sferei sale], de aceea se formează în jurul ionilor condensări, și atunci când aerul din vas este filtrat.

Numărarea picăturilor de vapori și a atomilor

Această experiență, fu întreprinsă pentru a mijloci numărarea ionilor existenți, de a pune pe matematician pe cale, pentru a calcula inerția, masa și mărimea încărcăturii atomilor. Se poate apoi determina mărimea și masa electronului știrbit [atomului], denunțat de încărcătura ionului. Dar pe ce cale trebuia să se determine numărarea ionilor? Ceva la fel cu numărarea picăturilor de vapori? Negreșit, dar lucrul nu era așa de simplu, cum pare la întâia privire. De oarece erau în ființă un mare număr de ioni, din cauza lor, se formă [apăru] ca o păclă deasă, așa în cât picăturile singurateice [vapori condensați în jurul unui nucleu central], nu erau chiar vizibile [distinse]. Dar îndată ce se rări mai întâi gazul din vas, repetându-se atunci ionizarea și prin ea procesul de condensare, se împuțină numărul nucleilor și picăturile deveniră corespunzător mai mari. Totuși, ei au fost încă prea mici pentru a putea fi socotiți într'un mod obicinuit, fiindcă și la cele mai reușite cercetări

încă tot mai veneau 30.000 pe un cm^3 [centimetru cubic]; și o mai mare micșorare a ionilor s'a dovedit nefolositoare, ba chiar împiedecătoare cercetării.

Era de aceea trebuitor, de a determina masa de apă a fiecărei picături de vapori și apoi a împărți întreaga cantitate de apă, care a fost introdusă în vas sub formă de vapori și condensată sub formă de ceață [aburi]. Rezultatul arată numărul picăturilor de aburi. Dar cum fu determinată masa [cantitatea] de apă, din fiecare din aceste foarte mici picături de aburi? Chiar când s'ar putea izola [despărți] una din picăturile acestea, ar fi totuși încă atât de mică, în cât să nu se poată, în chipul obișnuit, măsura sau cântări. Totuși, cu toată micimea lor, aceste picături își au greutatea lor, fiind supuse, ca toate celelalte corpuri, legii gravitațiunii [legii puterii de greutate]. De aceea, de oarece iuteala căderii lor se poate observa, se poate calcula mărimea lor în chip matematic, întrucât condensarea [desimea] mediului în care cad, este cunoscută.

Toate formațiile [formele] de aburi [nori], stau sub puterea gravitației [greutății]; și cu cât picăturile de aburi sunt mai mari, cu atât cade mai repede norul sau aburul. Uneori norul se condensează atât de mult, în cât picăturile cad repede în formă de ploaie. Când însă picăturile nu se condensează până la mărimea picăturilor de ploaie, atunci cad încet, în forma unui abur fin, sau rămân încă mult în forma unui abur des. Când totuși picăturile sunt foarte mici atunci rămân în formă de nori în înălțime, dar nici atunci chiar, nu scapă legii gravitației. Chiar dacă o picătură ar fi infinit [extrem] de mică, cadă totuși încet dar sigur, prin rezistența [opunerea] aerului. De asemenea curenții de vânt, le grăbesc căderea.

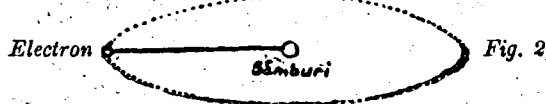
De oarece iuteala căderii picăturilor este determinată de greutatea lor, urmează dar că în același mediu, picăturile mari cad mai repede de cât cele mici, dându-se astfel posibilitatea de a găsi o formulă, prin care să se poată determina mărimea unei picături, când se cunoaște iuteala căderii și densitatea aerului prin care ele cad. În experiența de care este vorba aici, se putu ușor observa în vas, încet căzându-le picături [aburi], făcându-se apoi calculele, în timp ce se observa în partea de sus a tubului de sticlă, luminată printr'o rază [fascicul de lumină] piezișă, cât timp îi trebuie unui centimetru din suprafață pentru cădere; și anume se socoti că trebuia aproximativ [cam] zece minute. După aceea, printr'un calcul simplu, se putu determina mărimea unei singure picăturile precum și suma lor. Și de oarece fiecare din aceste picături, are ca nucleu [sâmbure] un ion, se determină deci și numărul ionilor.

Înainte de a fi introduși în vas vaporii de apă, toți ionii pozitivi fură distruși pe cale electrică, așa că rămaseră numai cei negativi, cari serviră vaporilor de apă [picăturilor] ca nucleu. Prin urmare numărul picăturilor dădură numai suma ionilor negativi. Atunci fură ei atrași de anodul vasului apoi măsurată încărcătura și energia lor. Prin împărțirea sumei cu numărul picăturilor, se putu atunci determina numărul încărcăturilor și energia fiecărui ion. Acest număr dădu încărcătura unui electron, de oare-ce ionii fuseseră încărcăți în urma pierderii unui electron prin bombar-

dament. Un calcul tot așa de simplu, dădu masa [cantitatea de materie din care este format un corp] și inerția [statornicia] unui electron. Este important de observat, că pentru masa unui electron se socotește ca având în totdeauna aceeași valoare din razele beta, catodice, din razele α sau din lumina razelor ultra violete, cari cad pe plăci electrice negative. Electronii se manifestă [arată] la fel, ceea ce iar se poate dovedi.

După ce fură calculate masa, inerția și încărcătura electronului, se întreprinse un calcul tot așa de simplu, pentru determinarea înconjurului [sferei] lui; ținându-se seamă, că nu se poate primi [admite] nici un cerc, de ori ce mărime, dacă se disprețesc legile electro-magnetice stabilite și aprobate. În chipul acesta, se găsi [determină], că diametrul unui electron, este cam a cincizecea parte dintr'un centimetru a unui trilion. Pentru a forma lungimea unui centimetru din electroni, ar trebui dar, puși unii lângă alții, treisprezece trilioane. Puterea închipuirii noastre nu poate concepe [gândi] mărimea acestui număr. Dacă ne-am închipui totuși o carte din foi obișnuite, cu treisprezece trilioane de pagini, ar trebui să aibă o grosime de 400.000 de mile, așa dar, aproape de două ori dinstanța dintre pământ și lună.

Diametrul unui atom, este extraordinar de mare, în comparație cu cel al unui electron. Trebuie să presupunem dar, că un atom este format din bilioane de electroni; dar experiențele încercate, arată că nu este așa. Dacă toți electronii unui atom ar fi suprapuși ar forma totuși numai o frântură [părțică] din atom. Atomul de hidrogen are de pildă, numai un

electron și un proton. [Vezi fig. 2]. Acesta fu demonstrat [probat], de către profesorul Thomson și Aston și alții, prin niște strălucite [uimitoare] experiențe, prin cari reușiră să despartă protonul de electron și să-l măsoare. Ei bombardară vapori de hidrogen cu raze încărcate pozitiv, prin cari electronii se separară de nucleul lor; și printr'un câmp-magnetic de o tărie cunoscută, fură îndepărtați și deviarea [indreptarea] lor în linie dreaptă, oprită [fixată] pe o placă fotografică. Din suma devierii magnetice, se putu socoti masa și inerția particulelor acestora. Inerția unei astfel de părțicele, se socoti de 1845 ori mai mare, de cât aceea a unui electron. Diferite alte experiențe, dovediră că partea cea mai mare a tuturor atomilor, este cuprinsă în nucleu [sâmbure].

Cât spațiu gol cuprinde atomul

Intru cât atomul de hidrogen poate să aibă un diametru de 10 cm. dacă este deci format numai dintr'un proton și un electron, cu un diametru cam de 2×10^{-13} cm. puși alături, în comparație cu diametrul atomului, formează numai o foarte mică parte. Singurul răspuns posibil, este că electronul negativ, se învârte în jurul protonului—nucleului—la o anumită distanță, întocmai precum se învârtește luna noastră, la o depărtare de 240.000 mile în jurul pământului. Astfel, cea mai mare parte din corpul atomului este gol.

(Va urma)

„INTĂILE O SUTĂ DE IDEI SUNT CELE MAI GRELE“

TITLUL din fruntea acestei pagini „Intăile o sută de idei sunt cele mai grele”, sunt luate din o lucrare a lui C. H. Wills, a cărui ocupațiune este printre altele instruirea samsarilor în arta comunicării unei idei dela un creier la altul.

După întâia sută de idei, cari înseamnă întâia sută de indicațiuni că creierul se gândeste ceva pe cont propriu și nu numai ascultă la alții, procesul gândirii devine mai ușor.

Sunt oameni cari trăesc și mor fără să se poată spune că au avut ceea ce se poate numi O IDEE și au fost oameni, cari cu o singură idee au făcut mai mult pentru lume și pentru alți oameni, decât ar fi putut face în toată viața lor zece milioane de oameni de rând ai ideilor obișnuite.

Puternica ilustrație ce-o tipărim aci, are scopul să ne reamintească, că **IDEILE SUNT FORȚA CARE MĂNĂ CIVILIZAȚIA**

Ceea ce este aburul pentru locomotivă, văz pentru o corabie, gazolina pentru un automobil, **SUNT IDEILE PENTRU OM.**

Ideile se pot încunjura și înființa. Mentea poți prinde să-și facă datoria înălțând-o la gânduri noi, intocmai cum degetele le poți deprinde cu pipăit extraordinar.

Un foarte abil om spune: „Intăile o sută de idei sunt cele mai grele” și aceasta-i adevărat. Intăile teme ce învață un bălat la pian, sunt celhai grele. Intăia sută de ore de exerciții la pian sau la violină este cea mai grea. Pe măsură ce deprind degetele, nervii din ele și mușchii, crește abilitatea și ceea ce la început s'a părut imposibil vine acum absolut ușor.

Cu creierul este tot așa ca și cu mâinile, actica dă rezultatele.

ȘI INTREGUL PROGRES. Orice lucru de importanță întâmplat pe pământ, s'a început totdeauna în capul unui om **SUB FORMA UNEI IDEI.**

Pământul a fost dat ființelor omenesti, așezate pe el cu slabele lor mâini și trupuri goale. Omul care este cel mai slab printre toate animalele create, are totuși un sigur lucru în favorul său. **El poate gândi** și prin puterea de a-și putea forma idei, s'a ridicat

pe sine din mizerie și degradare la toate câte are și la tot ce este astăzi.

Multe idei îi lipsesc și azi, în special **aceea care va pune capăt războiului.** La aceasta probabil nu va ajunge decât atunci, când mîntea comună se va ridica la nivelul, la care mîntea lui Newton a fost deasupra Bushmanilor africani.

Omul care are grija să-și ia osteneala a

cărei succes îl crede vrednic de așa ceva, își poate „biciui” creierul, **punându-l la lucru**, așa cum omul din pictură își biciuește ideile cari sunt caii săi.

Gândiți-vă cât de departe l-au dus ideile pe om pe pământ.

Omul, temător de toate celelalte animale, neînstare de a ținea piept și a ucide fearele sălbatice, neîndeajuns de isteț ca să prindă puii de căprioară sau epurele iute la picioare, a trăit mizerabil până când a ajuns să aibă O IDEE. Atunci a pus o piatră ascuțită, o bucată de cremene, în capătul unei praștii. Cu aceasta, cățarat pe o stâncă sau pe un copac, putea să spargă țeasta unui lup sau urs, care altfel l-ar fi sfâșiat dintr'o singură repezeală.

Săgeata și cremeneau însă nu i-a putut ajuta să prindă pe ușoara căprioară sau paserile, cari erau peste putința lui de a le

WINSOR
ZASCAY

ajunge. Dar i-a venit în ajutor O ALTĂ IDEE. A luat o bucată de lemn tare, a legat de capătul lui o viță de vie sau o bucată de mușchi, sau de piele de animale. A făcut o săgeată ascuțită, și cu ideea sa l-a prefăcut în arc și săgeată. Cu aceasta a ucis dela distanță alte făpturi în vreme ce el stătea ascuns în siguranță.

Orice pas în progresul nostru s'a bazat pe o idee. În dosul fiecărei mișcări a fost puterea unei idei și nimic altceva.

Oamenii de demult treceau râurile prin vâslul mâinilor și al picioarelor. O idee le-a dat vâsla de lemn, iar o altă idee vântrelele.

O idee mai mare, mai complicată, născută în capul unuia aplăcat asupra puterii aburului dintr'un cazan ce fierbea, ni-a dat locomotiva cu aburi și vaporul.

Tot O IDEE a fost aceea, care l-a făcut pe Cristofor Columb să treacă Oceanul ca să descopere America. Tot o idee a fost și aceea, care l-a dus pe Peary la polul nordic, iar pe Livingston în interiorul Africei.

O idee a stabilit sclăvia. Un om gânditor și-a zis odată: „Eu am cucerit pe acest om. În loc să-lucid să-l mănânc, îl voi ținea, îl voi pune să lucreze pentru mine, voi lua tot ce prinde sau produce el, și nu-i voi lăsa decât atât, cât să-l țină în viață. Astfel mă va ajuta să mă hrănesc toată viața. Așa va fi mai bine pentru mine, decât dacă-l voi mânca în două sau trei zile.”

Sclăvia a început și cu ea, în mod destul de ciudat, a început civilizația reală. Numai atunci când au ajuns oamenii să aibă sclavi, le-a rămas răgazul necesar pentru dezvoltarea artelor mai înalte, filozofia și civilizația primitivă.

Unul dintre marii grecilor a spus, după cum știți, că civilizația ar fi fost imposibilă fără sclăvie.

Au venit după aceasta idei mai bune, invențiuni de mașini, cari lucrau ca scalvi și au eliberat pe scalvi. TOTDEAUNA IDEILE au fost acelea, cari au dat soluția tuturor problemelor și au înlăturat toate dificultățile.

Submarinul este numai o idee și nimic altceva, iar aeroplanul este o altă idee. Întâi vine un început de gând, apoi urmează meditația profundă asupra amănuntelor. Urmează apoi întocmirea planurilor, desenele, TOATE ACESTE ELABORATE DE CREER, de misterioasa minte, care nu are nici formă, nici mărime sau greutate.

Mai târziu, și cu mult mai simple, vin mașinele de fier, mașinele de lemn, etc.

Deosebirea dintre coliba de pământ a unui indian inferior și dintre modernele skyscra-

pers de fier, cu 40-60 de etaje, nu este decât o idee.

În scurt, acest pământ pe care locuim, cerul deasupra noastră, cu soarii și planetele, cu lunile și nourii, își au reala existență numai în idei. Pentru că ele există numai așa, cum le concep ființele inteligente, cari le dau astfel o existență reală.

S'a spus propriu, că atunci, când cade un copac mare în pădure, nu există nici un sunet dacă nu ar fi urechi cari să-l audă. Sunetul nu e cauzat de căderea copacului. Sunetul este efectul undelor de pe nervii urechii, cari aduc la creier o impresie și formează IDEEA SUNETULUI.

Dacă n'ar fi ființe inteligente, omenesți sau supraomenesți, cari să privească acest univers, să-l înțeleagă și admire, sau—cu alte cuvinte—să și formeze o idee a lui—universul n'ar avea o existență reală.

Vina celor mai mulți dintre noi nu este că gândim prea puțin, ci că nu gândim deloc.

Ședem numai, consumăm, necreând nimic, ne dând afară nimic.

Din fericire ideea unui om sau femeie poate fi spre binele multor generațiuni. Cel care a făcut în știință o descoperire fundamentală importantă, este spre binele întregului neam omenesc pentru toate timpurile ce vor veni.

Faptul însă, că câțiva inși pot face pentru omenire lucruri așa de mari, nu scuză pe cei mulți cari trec prin viață lăsându-și mintea în trândăvie neproductivă, asemenea banului ascuns în pământ, care nu aduce interes.

Ideile sunt interesul, profitul puterii noastre de gândire; posibilitatea profitului este absolut nelimitată.

Din fericire tendința interesului nostru modern este în direcția, că trebuie numai—decât să se pună în funcție mai multă gândire.

Radiul ar trebui să fie cu deosebire valoros, silind milioanele de tineri să-și concentreze atențiunea asupra progreselor științei, asupra misterului electricității și a fenomenelor în legătură cu ea.

Printre milioanele de inși vor asculta numai ca niște păpușe artificiale căscând ochii către punctele îndepărtate până la cari au ajuns să poată auzi, se vor găsi cel puțin câteva mii, cari se vor și gândi la ceea ce aud și vor dezvolta idei, cari vor fi de valoare și pentru prezent și pentru viitor.

„Primele o sută de idei sunt cele mai grele.” D. Wills a dat un bun text tinerilor noștri și adulților în serviciu, când a formulat acestea.

Primii o sută de pași ce-i face copilul,

sunt cei mai grei. După acești puțini pași, șovăitori, urmează umblatul pe tălpi sigure și alergarea repede. Gânditul sigur și progresul real vin la acela, care-și concentrează energiile și cu timpul formularea ideilor.

În minte sunt făgașe întocmai ca pe un drum noroios. Milioane de oameni trăesc și mor pe făgașe intelectuale. Mulți, din ignoranță, își închipuie că rutina vieții, neactivitatea mentală, sunt soarta, natural, inevi-

tabilă a omului de rând și că ideile vin ele dela sine, fără deprindere și căutare, la oamenii înzestrați special.

Dar nu este așa. Omul se poate învăța să gândească, dupăcum poate învăța să cânte pe violină. El își poate exercita mintea cu formarea ideilor, nutrindu-și mintea cu cărți bune, cu conversație serioasă. Ideile vă vor călăuzi pe ori unde mergeți. Altă putere, care să vă poarte, nu este.

„MUSSOLINI“ — FARSUL NAPOLEON

DUPĂ telegramele și ziarele din capitala lui Romulus și Remus, fascismul și stăpânirea prin ciomag și căluș a atotputernicului Mussolini e în plină lichidare. Nu mai demult decât acum șase luni Mussolini era socotit Napoleonul secolului al douăzecelea. Se pretindea atunci, că atotputernicia sa va mântui lumea de democrație, de „bolșevism“, de socialism și de orice idei „radicale“ cari ar tinde să schimbe ordinea actuală a cătorva favoriți ai zeului *Vulcanus*. S'a uitat însă că noi trăim în secolul al douăzecelea, care a fost predestinat de Dumnezeu și al cărui motto încă acum 19 veacuri a fost prezis și caracterizat de Biblie că va fi un veac al „*Iuștifiei pentru popor*“. Și așa este.

De veacuri domnia autoerația, plutocrația, reacțiunea și sclăvia în a căror calcule poporul de rând—masele mari—numai atunci intrau când era vorba de vre-o măcelărire *en masse*, sau pentru a face din el torțe aprinse înaintea căruței Mussolinilor de atunci, pentru ale produce plăcere și a le face haz. Autocrația și neagra dictatură din acele timpuri n'au lăsat nimic de făcut ce s'a putut face pentru a da deplină expresie însemnătății acestor cuvinte cari au însemnat atât de mult pentru omenirea în robie, suferință și sgârșiri.

A venit războiul, maxima egoismului și îngâmării autocrației, dictaturei și disprețului pentru popor, și a pus capăt și un mare punct „negru“ sistemului autocrat și dictatorial. Culcat la pământ se credea că el și-a dat sufletul pentru totdeauna. A urmat o eră de *aparentă* libertate, democrație și drepturile poporului, și se credea că omenirea a intrat în Era de Aur, visată de idealisții ei. „*Apărentă*“ fiindcă din zarva și haosul ce au urmat războiului glasul poporului nu s'a putut auzi cum se cade, și nici binecuvântările libertății și democrației n'au putut fi îmbucurate încă de toți. În multe locuri și cazuri dictatura și autocrațismul au schimbat numai locurile și persoanele, rămânând în ființă ea și înainte, cum e în Rusia. Totuși pe măsură ce situația se limpezea ea se lichida dând loc vocii mulțimei năpăstuite, libertății și democrației care înseamnă „domnia poporului în interesul poporului“.

Atunci ea și prin minune răsare pe orizontul occidental steaua reacțiunii și dictaturei, care în

câteva zile reușește să înăbușe orice libertate și idei democratice din acea țară și se instalează pe sine în toată splendoarea celor mai despoticei cărmuitori ai evului mediu. Orice libertate și mișcare democratică este suprimată, se institue cenzura, bătaia, decrete-legi, ordinele scurte pentru tot ce nu era musolinian și nu se închina la picioarele stăpânitorului violenței. Timp de aproape doi ani vocea poporului italian nu s'a mai auzit. Mussolini era totul în lăuntru, totul în afară; în lăuntru dicta ordine și decrete-legi, în afară [politica externă] ultimate. Refuză vizite regale și instituie la Roma un al doilea Vatican de a cărui binecuvântare cine voia să se împărtășească trebuia să se apropie în cote și genunchi și să pupa degetul mare dela piciorul drept al reacțiunii și dictaturii lui Mussolini.

Dacă forța împrejurărilor nu schimba lucrurile în acele țări, te trezeai că Premierii francez și britanic ar fi venit la Roma să ceară interview-uri și avizul Prea Sfinției Sale de felul cum se conduce politica țărilor respective și cea internațională, ca să nu cadă în disgrafia zeului de pe înălțimile lui Romulus și Remus.

Reacțiunea și autocrațismul odată în posesia unui cap și conducător, își ridică capul, începe actele și metodele de violență și încercarea să răstoarne și să înăbușe democrația, libertatea și drepturile poporului, cari le-a câștigat cu atâtea scumpe vieți și suferințe în războiul mondial — pus la cale de Mussolinii din 1914 — și să introneze din nou pe reprezentanții lui Marte. Mișcările dela München și alte părți sunt încercări nereușite spre veșnica rușine și umilire a acelor cari complotază în contra poporului.

Cineva ridicat la putere prin violență și dictatură, nu-i convine să guverneze altfel decât tot prin ele. Onoarea sa de despot stă sus numai atâta vreme cât uzează de ele. Assasinarea deputatului socialist — ultima jertfă a fascistilor pe altarul zeului Fascist — a pus punct domniei lor. Mussolinii apoloiază, asigură pe adversari, amenință pe partizani, se pocăește în fața parlamentului și promite că nu va mai governa cu decrete-legi, ci va recunoaște și respecta parlamentul ca singur în drept să legifereze.

Dar în zadar. Paharul e plin. Mussolini și toți

partizanii și admiratorii săi, inclusiv cei din alte țări pe unde fascismul a fost exportat și importat, vor trebui să-l golească, cu toată rușinea unui complot încercat și nereușit în contra democrației civilizate și libertății masselor de a-și croi singure drumul ce vor să-l parcurgă.

Situația în Italia e critică. Regele trebuie să se adreseze poporului să fie calm și să aștepte rezultatele justiției care de astădată își va face deplina datorie, pedepsind pe asasini cât se poate mai sever. Și de ce să n'o facă? Mai bine doar să moară doi sau trei asasini decât să moară dela putere întreg sistemul. Ne miră de ce nu s'a adresat și acum doi ani către „popolo”, prin un comunicat cu care să vestezească violențele și asasinatetele de atunci prin care guvernul Mussolini

a venit la putere și să asigure „popolo” că justiția își va face deplina ei datorie, pedepsind pe vinovați.

Acum însă e prea târziu. Fie că Mussolini pleacă astăzi, pleacă mâine, poimâne sau peste un an, n'are a face. El trebuie să plece pentru totdeauna, iar fascismul său va trebui să facă drumul dela masă la coș. Figura lui, va ocupa pentru generațiile viitoare rolul despotului într'o eră de democrație, libertate și idei libere. Laurii celor doi ani de domnie glorioasă sunt praf și cenușă față de rușinea și disprețul cari vor cădea asupra capului său din partea tuturor acelor cari vor intra pe băncile școlii și vor învăța istoria.

Era de acum e era Laodiceană (Apoc. 3:14), ce însemnează „justiție pentru popor”. Dar Mussolini nu citește Biblia și de aceea și a greșit cărarea.

BABILONUL ANTITIPIC, SOARTA LUI

„Fugiți din Babilon și mântuiți-vă fiecare viața; ca să nu periți pentru fărădelegea lui.”—Ieremia 51:6.

DUPĂ marele potop descendenții lui Noe se duseră în ținutul Șinar. „Și ziseră: haideți să ne zidim o cetate și un turn cu vârful până la cer, și să ne facem nume, ca să nu ne răspândim peste tot pământul.” (Facere 11:4) Pe atunci toți oamenii vorbeau o singură limbă. Ei ridicară turnul, și Dumnezeu zise: iacă un singur popor este, și toți o limbă au, și ce începură a face! și acum nimic nu-i va împiedeca de a face toate câte au cugetat. Veniți dar, să ne pogorâm, și să le amestecăm acolo limba lor, ca ei să nu înțeleagă unul limba celuilalt. Și Dumnezeu îi împrăstie pe ei de acolo peste fața a tot pământul și ei încetară de a zidi cetatea. Pentru aceea numele ei s'a chemat Babel, că Dumnezeu acolo amestecă limba a tot pământul, și de acolo-i împrăstie pe ei Dumnezeu preste tot pământul.”—Facere 11:6-9.

Cuvântul **Babel** a dat naștere cuvântului **BABILON**. Acesta însemna la început, pentru oameni, „poarta la Dumnezeu.” Mai târziu deveni un termen exprimând **confuzia**.

Mai târziu sub monarhul Nabucodonosor, țara Babilonului deveni o împărăție puternică. Orașul Babilonului numit capitala națiunii. Babilonul era cel mai măreț oraș al lumii antice, situat pe ambele părți a râului Eufrat și fiind înconjurat de un vast sistem de ziduri duble, groase dela 30-85 picioare, și de 75-300 picioare de înalte. Pe aceste ziduri se ridicau mici turnuri așezate față în față, iar în ziduri erau o sută de porți de aramă, fiecare poartă dând câte o stradă, care se întretăia cu o alta, formând unghiuri drepte. Orașul era împrejmuit cu un șanț adânc, plin cu apă, care servia ca apărare adițională contra atacurilor dușmane. În oraș erau palate superbe. Orașul nu era vestit numai prin bogăția sa, ci și prin de-

gradarea sa morală. Se dedase la idolatrie și fărădelegi. I-se zicea: „Cetatea de Aur, măreția împărățiilor și frumusețea Caldeei.” După lunga și funcțioasă domnie a lui Nabucodonosor, a ajuns pe tron fiul acestuia, Belșazar, care era un stăpânitor profan și stricat. Belșazar cu prinții și asociații săi, împreună cu femeile stricate, aranjaseră odată o serbare în oraș. În timpul când babilonenii se îmbătau, nedându-și seama de primejdia ce îi aștepta, împăratul Cir săpând un canal și schimbând cursul Eufratului, și-a trecut oștirile Persiane pe sub porțile mari pe albia Eufratului secăt și intrând în cetate, a surprins pe toți beții, punând astfel mâna pe oraș și nimicindu-l în întregime.

Babilonul cel mare de astăzi

Toate acestea sunt înregistrate în Sfânta Scriptură, cu scopul de a da o pildă acelor cari au să trăească la sfârșitul Epocii Evanghelice, adică nouă. Profeții Isaia, Ieremia, Daniel și cartea Apocalipsului ne vorbesc despre un Babilon, despre degradarea cădere și nimicirea lui. Profețiile acestea, fiind scrise după căderea vechiului Babilon ele se referă în mod vădit la Babilonul antitipic. În limba simbolică un oraș reprezintă un guvernământ eclesiastic, la spatele căruia stă puterea și influența civilă.

Pentru creștini, organizația sistemelor bisericesti de pe pământ însemna la început „poarta la Dumnezeu.” Cu vr'o 300 de ani după Christos, împăratul Romei Păgâne, evident în urmărirea unor scopuri politice, trecu la creștinism.

Oamenii ambițioși se succedară apoi la conducerea bisericii. Biserica fu „legalizată”, deveni un sistem, și lucră cu ajutorul clerului, al bogățiilor și politicianilor, pentru

scopuri egoiste. In Scripturi biserica adevărată este reprezentată printr'o fecioară neprihănită, în timp ce biserica apostată e simbolizată printr'o femeie necastă [desfrânată] (Apoc. 17:1-6, 15). Descoperirea lui Isus Christos (Apocalipsul) făcută lui Sf. Ioan, ne arată foarte limpede Babilonul antitipic. „Și femeia era înfășurată în purpurii și roșu, și împodobită cu aur și peatră prețioasă și mărgăritare, având pahar de aur în mâna ei plin de grozăvii și necurăteniiile desfrânării ei și pe fruntea ei nume scris: **taină, Babilonul cel Marc mama desfrânatelor și grozăviilor pământului.** Și văzui femeia îmbătătată de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus. Și văzând-o mă minunai minune mare.”—Apocalipsul 17:4-6.

În veacul al 15-lea veni reformația, care puse mari eforturi spre adevăr și dreptate, dar dușmanul intră nu peste mult și în sânul ei, își organizează și aci sisteme egoiste, și sistemele acestea protentante devin fiecele mamei desfrânate, iar faptul că Ioan Apocalipsul vorbește despre Babilonul mistic ca fiind Mama desfrânatelor, ne duce hotărât la concluzia, că avem de a face cu o progenitură, sau fete. În timpurile și mai nouă adevărul a decăzut și mai mult. Clerul s'a lepădat în mare măsură de sacrificiul Răscumpărării, iar acum numai cu câteva luni în urmă, a venit organizația Mișcării Mondiale Interbisericești, publicând un manifest în care spune: „Noi ne-am învoit să ne socotim doctrinele și să ne unim numai în acțiune”, ceea ce înseamnă, că s'au lepădat de marile adevăruri propovăduite de Isus și de Apostoli și s'au unit în acțiune în scopul de a aduna membri și bani. Cu alte cuvinte aceștia s'au unit cu politicianii de profesie, cu cei bogați, și cu Mama desfrânată, în scopul de a supune poporul comun. Unindu-se în chipul acesta și ignorând doctrinele, ei au arătat că crezurile discordante ale oamenilor sunt conciliabile, și și-au dovedit recunoștința că sunt acum slabi. Intocmai ca în cazul tipic, când turnul Babel cel au construit a fost socotit la început o poartă la cer, iar mai târziu a luat semnificația „confuzie”, în urma amestecului limbilor, după care au început a vorbi limbi străine; tot astfel este și cu eclesiasticismul. Milioane de oameni cinstiți au crezut, că biserica nominală este o poartă la Dumnezeu, acum însă se conving că totul a fost o confuzie, și nu mai știu pe ce cale să apuce. Fără îndoială, Dumnezeu a preștiut acest mare sistem al confuziei, și l-a prezis în legătură cu Babilonul tipic.

Cir un tip al lui Christos

Cir a fost un tip al lui Christos. Faptul, că el a săpat canal și a întors cursul Eufratului, și faptul că Babilonul a fost lăsat fără apă și apărare, a preumbrit chipul în care

Domnul abate pe cei sinceri și cinstiți dela sistemele babilonice, lăsând Babilonul sus și uscat pentru a fi nimic. Dăm un exemplu: Mișcarea mondială interbisericească a anunțat cu multă fanfară, că în scurt va fi în posesia a 336.777.526 dolari, cu cari va converti toată lumea. Ei însă n'au putut strânge nimic din această sumă, cu toate că marile industrii și politicianii de profesie, au subscris, „hârtie”, mari sume ca să încurajeze poporul; dar poporul nu s'a lăsat prost. Lumea s'a cumișit în fața apucăturii acestei neonestе și nesincere, și a întors spatele către mișcările bisericesti, cari sunt profane și către toate sistemele babilonice. Adevăr a grăit Domnul despre ei când a scris: „Ești cumpănit în cumpănă și aflat prea ușor.” (Daniil 15:27) Acest nedrept sistem babilonic atât papal cât și protestant—este progenitura Satanei, fiind organizat de el pentru a-și desăvârși planul ce-l are de-a înșela și supune pe poporul comun. Apostolul Pavel, referindu-se de asemenea la acest lucru și aplicându-și cuvintele la sfârșitul lumii noastre de astăzi, a spus: „Și atunci va fi descoperit cel fărădelege pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurei sale și îl va sfârâma prin arătarea venirii sale.” (2 Tesaloniceni 2:8) Cu cât poporul va cunoaște mai bine falsitatea acestor sisteme, cu atât mai curând vor întoarce ei acestora spatele, căutând să găsească învățătura din Cuvântul Domnului, însușindu-și astfel vestirea adevărului. Dumnezeu a știut și a prezis dela început soarta și distrugerea acestor orândueli nedrepte, și ni-a spus:

„Profeția împovătoare asupra Babilonului, pe care o văzu Isaia, fiul lui Amoz: Ridicați steag pe muntele pleș! Înălțați spre ei vocea, faceți cu mâna! Ca să intre în porțile puternicilor Babilonului! Dat-am ordin celor însărcinați de mine [lui Isus Christos și credincioșilor săi]; chemat-am pentru îndeplinirea mâniei mele pe vitejii mei, pe cei voioși și falnici ai mei. Iacă! voce de mulțime pe munți, ca și cea a unui popor numeros; vocea vuetului popoarelor, adunate din multe țări: Domnul Dumnezeu oștirilor cercetează oastea gata de rezbél. Ei vin din pământ de departe, dela marginea cerurilor [dela sfârșitul cel mai îndepărtat al „creștinismului”], Dumnezeu și uneltele mâniei sale; ca să strice toată țara. Urați că aproape este ziua Domnului; ea vine ca o dărâpănare dela Atotputernicul. De aceea toate mâinile slăbesc, și inima a tot omul se topește; ei se înspăimântă, durere și chinuri îi cuprind; sunt în durere ca o femeie în facere; cu încremenire se uită unul la altul, fețe de flacără sunt fețele lor. Iacă! ziua Domnului vine, plină de groază, de urgie și de aprinde a mâniei, ca să prefacă pământul acela [creștinătatea] în pustiu, și să

stârpească de pe el păcătoșii lui. Căci stelele cerurilor [predicatorii] și constelațiunile lor, [adunările] nu-și vor da lumina lor; soarele [Christos] se va întuneca la răsăritul său [se va ascunde de ei] și luna [legea lui Dumnezeu] nu va răspândi lumina sa. Și voi pedepsi lumea pentru răutatea ei și pe cei nelegiuiți pentru nedreptatea lor; voi face să înceteze trufia celor sumeți și voi umili îngâmfarea celor puternici. Mai rar voi face pe bărbat de cât aurul curat, și pe om de cât aurul de Ofir. De aceea voi cutremura cerurile, [eclesiasticismul] și se va clăti pământul [societatea] din locul său, la urgia lui Iehova Dumnezeu oștirilor, și în ziua aprinderii mâinii Lui.”—Isaia 13:1-13.

În zilele noastre sistemele bisericesti, catolice și protestante, pretind că sunt din cale afară de ayute și puternice și în mod fățiș nesocotesc învățăturile lui Christos și ale Apostolilor, uitându-și total de umilința care a caracterizat pe credincioșii Domnului. În ochii lui Dumnezeu însă ei sunt cu totul altfel. Domnul spune despre ei: „Pentru că zici că sunt bogat și am fost îmbogățit și n'am trebuință de nimic, și nu știi că tu ești muncit și vrednic de plâns și sărac și orb și gol.”—Apocalipsul 3:17.

Un apel la abandonarea sistemelor

Atari fiind declarațiunile Domnului contra acestor orândueli nedrepte, acei cari știu aceasta trebuie să ia aminte la prevenirea din partea Domnului și să fugă din el. „Așa zice Domnul: fugiți din Babilon și

mântuiți-vă fiecare viața; ca să nu pieriți pentru fărâdelegea lui, căci acesta este timpul răsbunării Domnului, El îi va răsplăti pentru ceea ce el a făcut. Părăsiți-l, căci judecata lui ajunge până la cer, se înalță până la nori. Poporul meu, ieșiți dintr'insul și mântuiți-vă fiecare viața de aprinderea mâniei lui Dumnezeu.” (Ieremia 51:45) Porunca aceasta înseamnă, că toți creștinii iubitori de ordine, cari iubesc pe Domnul și vreau să fie plăcuți înaintea lui, și cari au ajuns să cunoască răutatea Babilonului, vor dori să-l părăsească și vor căuta să urmeze adevărului.

Trebuie să ținem seamă, că Domnul a spus acestea ca răspuns la întrebarea despre semnele sfârșitului lumii [adică al vârstei]. El a răspuns, că va fi un războiu mondial, cu foamete și cutremure [literare și simbolice] ciumă, în diferite locuri, iar în acest timp sistemele babilonice vor comite persecuții în contra creștinilor adevărați, târându-i la închisori, bătaii, etc. Noi am ajuns acum zilele acelea. Soarta Babilonului este pecetluită; căderea lui este iminentă. Liberarea poporului, creșterea luminii și adevărului se întâmplă acum, și în legătură cu aceasta Dumnezeu ne vestește, că lumea veche s'a terminat, epoca fericirii este aproape, iar „milioane ce trăesc astăzi [pe pământ] nu vor muri niciodată”; deoarece împărăția lui Christos se va inaugura curând, aducând viață, libertate și fericire tuturor aceluia, cari se supun orânduilor cârmurii Sale.

J. F. R.

DURATA VIETII OMENEȘTI

OMUL a moștenit dela strămoșii săi organizația și proprietățile pe cari le are. Viața sa e mai scurtă ca a omora din reptile, dar mai lungă ca a multor păsări și la majorității maniferelor. Haller, celebrul fiziolog elvețian credea că omul ar putea trăi până la 200 ani. Buffon era de părere că omul, care n'ar muri de moarte accidentală, ar putea atinge vârsta de 100 ani.

Realitatea e însă mult mai jos decât acesta cifre. Foarte mulți savanți dau cifra de 75 ca durata vieții omenești. Faptul însă, că un mare număr de oameni, între 70 și 75 de ani se mai bucură încă de vigoare fizică și intelectuală, nu îngăduie a considera această vârstă ca limita naturală a vieții omenești.

Filosofi ca Platon, poeți ca Goethe și Victor Hugo, artiști ca Michel Angelo, Titien și Frantz Hals, produceau capodopere la vârstă mai înaintată a vieții. Pe de altă parte decesurile la această vârstă nu sunt datorite decât în mică parte slăbiciunii bătrâneții. Multi oameni ajung la o vârstă mult mai înaintată ca limită presupusă. Centenarii nu sunt așa de rari. În Franța mor în fiecare an vre-o 150 de persoane în vârstă dela 100 de ani în sus. În Europa Orientală numărul oamenilor cari ajung până la vârsta de 100

ani este mult mai mare. În Grecia de pildă se află un centenar la fiecare 25.000 locuitori.

Care ar fi deci limita vieții ce o poate atinge omul? Altădată se atribuia unor personaje legendare vârsta de câteva secole. Fără a mai vorbi de Metusalem al cărui cei 969 de ani sunt menționați în Biblie, se mai poate cita pe Nestor care, după Homer ar fi trăit 300 ani. O încredere absolută putem acorda însă datelor epocelor mai puțin depățate. Le citează cazul lui Mungo, care a murit în vârsta de 185 ani.

Mai autentic este cazul lui Drackenbergh născut în Norvegia la 1626 și mort la 1772 (deci în vârstă de 146 ani). Acesta era cunoscut sub numele de bătrânul dela nord. Prins de corsari americani, bătrânul trăi 15 ani în captivitate, apoi a exercitat 91 de ani meseria de matelot. S'au ocupat cu el și gazetele din acele vremuri, ca „Gazette d'Urecht” (1767). Tot așa este țaranul englez Toma Parr, care a murit la vârsta de 152 ani și 9 luni, până la al 140-lea au a muncit din greu.

Se poate deci admite că omul ar putea atinge vârsta de 150 ani. Aceste exemple sunt însă rare.

Femeile ajung mai ușor centenare. În Grecia la o populație de 2 milioane suflete, se aflau în an 1885,

278 persoane dela 95—110 ani, dintre cari 145 femei. In interval de 7 ani s'au numărat la Paris 75 centenari, dintre cari 49 erau femei. Reese deci că mortalitatea e mai mare la bărbați decât la femei.

Adeseori amândoi soții ating o vârstă foarte înaintată.

Chemin are mai multe exemple în acest sens. Cîtăm: Văduva Ana Barac a murit în vârstă de 123 ani, iar soțul ei în vârstă de 128.

In general mai mulți centenari numără statele bal-

canice cu România în frunte și apoi Rusia. Aceasta din cauza aerului curat și sănătos, a vieții pastorale și agricole a locuitorilor.

Majoritatea centenarilor sunt oameni săraci, cari duc o viață foarte simplă. Cumpătarea este unul dintre factorii longevității, cu toate că mulți centenari aveau patima beției.

In alte cazuri vedem centenari consumând cafea multă. Astfel ora Voltaire. Bătrâna Elisabeta Durieux, bea la zi câte 40 ceșcuțe și tot a trăit 114 ani.

STUDENȚII BIBLIEI

IN FAȚA opiniei publice, asociația „Studentilor Bibliei”, se prezintă într'un ipostas de nebulozitate, ceea ce dezorientează și mai mult această opinie publică, în ce privește organizarea și ținta organizațiunii ce există în România cam de 12 ani.

Neclarul judecății publice asupra acestei asociațiuni se bazează pe aceea, că adversarii credinței studenților Bibliei, au căutat să falsifice adevărul în mod sistematic asupra metodelor de lucru precum și asupra scopului de realizat.

Văzuți de un ochiu limpede și judecați de o minte obiectivă studenții Bibliei se prezintă cam astfel:

Baza de susținere a organizației se fundamentează pe pătura țărănească. In multe sate sunt studenți de-ai Bibliei, cari se adună seara la un loc, pentru a discuta chestiuni de credință. Atunci când plugul intră în curte și vitele merg la grajd, studenții o pornesc pe cărările credinței în Dumnezeu. Și în convenirile lor creștine își dau osteneala să prindă din taina învățaturii pe care a presărat-o Isus în rândurile cărții sfinte.

Acești săteni umili și plini de curăția omului simplu și credincios, se adună necurmat pentru a învăța. In mijlocul unei nepăsări generale, în pătura țărănească, față de manifestările eterne, se întreabă unul pe altul pentru a descifra lucrurile, pentru a înțelege, pentru a învăța.

Acestor suflete simple, nevinovate și credincioase li se pun mari greutăți în dezvoltarea lor intelectuală. Țăranii aderenți ai studenților Bibliei au în pitoarele noastre sate 2 vrăjmași de moarte și ireductibili: preotul și cărciumarul.

a) *Preotul.* Sfântulitorul sufletesc al sătenilor îi învață pe enoriașii de sub ocărnuirea sa că studenții

Bibliei sunt periculoși societății în genere și Țării în special. Confundându-i în mod vinovat cu diferitele secte religioase ce s'au încuibat la noi în țară ca adventiști, baptiști etc. . . preotul dela sate de cele mai multe ori amestecându-i cu aceștia, îi condamnă.

„Studenții Bibliei”, însă, dela sate sunt tocmai cei mai buni și activi colaboratori ai preoțimei luminate și demnă. Ei vor ca toată lumea să viețuiască ca practică după preceptele morale ale lui Christos. Ei vor îndreptarea omenirii, scoaterea ei din păcat. Ei vor mântuirea oamenilor rătăciți pe cărările pierzaniei.

b) *Cărciumarul.* „Studenții Bibliei” sunt antialcoolisti și propovăduiesc contra fumării tutunului. Dându-și seama de tot pericolul ce-l prezintă alcoolul din punct de vedere fizic și moral, ei luptă din răspuțeri pentru combaterea acestui rău, ce roade sănătatea elementului nostru rural.

Or, cum această situație prejudiciază punga împărtitorului de otravă la sate, acesta s'a năpustit cu toată furia asupra însulelor de studenți ai Bibliei de prin comunele noastre rurale.

„Studenții Bibliei” vor să transforme traiul nostru pământesc, într'o viață cu adevărat omenească. Ei vor să introducă ca principiu primordial al vieții: *fericirea de-a trăi*. O viață pământească frumoasă și cinstită care să pregătească bine pe cea de-a doua.

„Studenții Bibliei” sunt oameni pașnici, iubitori de neam și de ordine, cari însă trăind în afara cădrelor vieții actuale o critică și fac o politică umană: politica moralității.

„Studenții Bibliei” înțeleg totuși să critice toate defectele ce stau la baza așezării de azi a vieții noastre publice și private. Și pentru aceasta sunt huliți.

DE ALE SOCIETĂȚII NAȚIUNILOR — BUCLUC

O TELEGRAMA din Geneva anunță că mandatele delegațiunii române la conferința biroului internațional al muncii de pe lângă Liga Națiunilor au fost contestate și deci nu au fost validate.

Ca urmare șeful delegațiunii, d. Comnen, ministrul nostru la Berna, care fusese ales președinte al Comisiunii de controlare a mandatelor, a trebuit să renunțe la această onoare în favoarea unui supleant.

Contestarea a făcut-o muncitorimea din România prin următoarea telegramă trimisă Biroului Internațional al Muncii:

„In numele Uniunilor în lemn, piele, îmbrăcăminte,

funcționari, metal, chimică și petrol, constructori și alimentație protestăm contra delegațiilor „muncitorilor numiți de ministerul muncii la conferința din Geneva. Delegații aceștia fiind numiți de guvern, nu reprezintă muncitorimea organizată, care nu a fost consultată asupra acestor persoane.”

Cazul mai mult formal decât real—căci suntem siguri nu vă isbucni nici un scandal internațional dintr'insul—are darul de a aminti guvernațiilor noastre din București că decretele-legi și guvernarea prin ordine—sistemul de guvernare la noi—nu taie multă ghiță pe lacul Genevei.

FRANȚA înregistrează un nou în-
ceput în istoria ei. Doumergue, ac-
tualul președinte al Franței, este Pro-
testant. Herriot, primul ministru Fran-
ței, este un Socialist radical. Gândiți-
vă la așa ceva! Un protestant și un
socialist la conducerea unei țări ca
Franța și încă nici nu s'a spus totul.
Doumergue este întâlul Președinte
protestant de când s'a înființat repu-
blica franceză și Herriot cel dintâi so-
cialist radical prim-ministru. Și totuși
Franța stă în picioare. Stă în picioa-
re, fiindcă dacă treburile nu se schim-
bau din cum au fost în cum sunt, ea
poate cădea în genunchii. Poporul
francez a înțeles că are nevoie de ome-
ni care să-i țină apașii cu restul
lumii civilizate și progresiste. Franța
nu-și putea permite să rămână de că-
nuta democrației și progresului de dră-
gul unui Poincaré, Millerand, etc. a că-
ror politică reacționară nu mai cores-
pundea vremurilor de azi.

Istoria e dușmanul cel mai nemilos
al despotilor și celor cu fruntea la
ceafă, și al tuturor celor cu rațiunea în
teacă. La 1562 regele Franței Ene-
ric IV. un apărător orb al papei, plă-
nuia masacrarea tuturor protestanților
din Franța. Planul său fu aprobat de
parlamentul francez și edictul de exe-
cutare fu înmănat președintelui ca-
merei franceze, Oppeda, care la și
dus la îndeplinire cu o grozăvie care
rămâne unică în istorie. La 1572 în
noaptea de 23 [cunoscută în istorie
ca noaptea Sf.ului Bartolomeu] spre
24 August a avut loc faimosul ma-
sacru al protestanților, care la invita-
țiunea specială a împăratului se adu-
naseră la Paris să ia parte la un ban-
chet regal. Planul însă era masacra-
rea lor en bloc. La o oră numită din
noaptea spre 24 August despotica re-
gină dădu signalul de asasinare și în-
fiorosul masacru începu. Străzile Pa-
risului erau pârauă de sânge omenesc,
și râul Seine fu acoperit de cadavre
plutoare. Amiralul Protestant Col-
igny fu legat de o căruță și tras pe
străzile Parisului.

Curtea Regală fu făcută un mortuar
de cadavre asupra căror regele și re-
gina se uitau cu o extremă satisfac-
ție. 70.000 de Protestanți au murit în
cele 3 masacre dela Merindol, Orange
și Paris.

De atunci sunt 352 de ani. Astăzi
la căma Franței sunt oameni cu no-
țiuni biblice: „Să iubești pe aproapele
tău ca pe tine însuși” Dacă despotii
dela 1572, inclusiv papii Pius și Gre-
goriu, cari ca instrumente ale Sata-
nei, au plănuit și instigat aceste ma-
sacre, ar putea să-și deschidă ochii
din țărâna pe care bine o merită, pen-
tru a vedea la căma țării un protes-
tant și un socialist radical, s'af întoar-
ce în sicriile lor cu fața în jos, hotă-
riți de a nu reveni în Franța niciodată.
Totuși Scriptura spune că ei vor
trebui să o facă, și nu tare peste mult.
—Vezi Daniil 12:2; Ioan 5:28, 29.

CEEA ce interesează astăzi pe cei
20 de milioane de fermieri din Sta-
tele-Unite mai mult decât toate cam-
paniile politice în vederea alegerii

noului autocrat în Casa Albă, este
nașterea în Canada a unui vițel care
cântărește 157 pounds [cam 75 kgr.]
Greutate normală a unui vițel la naș-
tere este între 80-90 pounds.

Dacă „selecționarea artificială” ar
putea ridica normalul nașterii vițelilor
la maximul din Canada, aceasta ar
însemna zeci de milioane de câștig la
fermierii din lumea întreagă.

CEL mai mare și mai important lu-
cru din lumea spirituală este Dreptă-
tatea, Justiția. Cel mai mare poate
din toate elementele ce există, cea
mai importantă combinație a electro-
nilor în lumea materială, este oxyge-
nul.

Biologii pot să obiecteze, spunând
că „hidrogenul este mai important
decât oxygenul.” Ambele sunt necesare
pentru producerea apei, fără de care
n'ar fi posibilă nici o viață. Totuși
din toate elementele ce compun acest
univers, oxygenul pare acestui scriitor
ca fiind cel mai important. Să nu
uităm că nu costă nimic, decât sarcina
de a deschide fereastra și gura și
să-l lași să intre.

Oamenii științei spun că oxygenul
lichid va putea să cure cancerul, cea
mai mare plagă asupra generațiunii
prezente. Știința mai spune că oxy-
genul va împiedeca și vindeca orice
boală. Aceste pot să fie mai mult spe-
culațiuni de ale științei. Oxygenul,
dacă-l lași să intre în camera ta, și
apoi din abundență în plămâni tăi,
vor adauge 20 de ani vieții tale; și
această nu-i speculație.

ZILELE de azi sunt zilele banului.
Banii dețin astăzi puterea deținută
odinioară de preoții păgânității. În
ei rezidă forța și atotputernicia care
odată rezida în pumnalul unui despot
militar. Dolarii determină, decid și ba-
lanzează politica întregii lumi. De
fapt în dolar rezidă toată puterea.

Dacă nu credeți, și dacă v'ar fi con-
venabil întrebați pe Doctor Guthrie,
Capul Bisericii Episcopale Sf. Marku
din New-York, despre care ziarele re-
latează că voind să innoveze religia,
ca se intereseze pe popor, a angajat
femei dintre cele mai frumoase să
danseze în Biserica sa în locul servi-
ciului divin, și prin care să „exprime
cele mai înalte, nobile și frumoase
sentimente ale religiei.”

Episcopul său i'a ordonat să nu mai
facă aceasta, dar el a mers înainte ne-
intimidat. Alții preoți de asemenea
l-au criticat, dar criticile lor le-a luat
la două parale. Dansarea a continuat,
ceace de sigur interesa pe mai mulți
decât predicile și serviciile ceremo-
niale.

Dar a venit dolarul, reprezentant
prin bogăția și milionarii ce aparți-
neau parohiei sale, și a spus: „Destul.
În Biserica nu se va mai dansa”, și
dansul s'a oprit. Banii sunt putere. Ei
au ultimul cuvânt. Și Scriptura
spune: „Banii sunt rădăcina tuturor
relelor”, și este cel mai mare adevăr
exprimat al veacului nostru.

MEDICII din Fairmont (America) au
dat peste un tânăr Samuel Tiana,
care are „o vedere de oglindă.” El
vede de-a-ndoasele, citește și scrie
d'andoasele. Scriitura sa nu poate fi
citită decât în fața unei oglinzi. El
vede tot ce înaintează spre el ca și
cum s'ar da înapoi. Instinctul însă îi
spune că realitatea este contrarul de
ce vede el și procedează în conse-
cintă.

DRUL Decio Laponi, fiul fostului
medic al papei, a prezentat mai
multe cadavre, pe care le-a petrifi-
cat de doi ani încoace. Ele sunt tari
ca piatra și păstrează toată aparența
vieții. „Jornale d'Italia” scrie că
d-rul Laponi ține cadavrele timp de
două ore într'un lichid al cărui secret
il păstrează.

UN PESTE CU CAP DE EPURE
a fost pescuit în marea Nordului.
Un asemenea specimen nu există în
nici un muzeu din lume. Mai ușor se
găsese pești cu cap de om.

UN NOU fel de vagoane de tramvai
prevăzute cu aparate de control
automatice, destinate a preveni acci-
dentele, au fost puse în circulație la
Londra. La oprire, conductorul ma-
nipulează un aparat care deschide
automat ușile și aplecă scările. După
coborârea și suirea călătorilor, o a
doua mișcare a aparatului urcă scă-
rile și închide ușile. Vagonul nu poate
fi pus în mișcare câtă vreme ușile
sunt deschise, după cum este imposi-
bil să le deschizi în timpul mersului.

ÎN LUMEA RURALĂ a comunelor
din jurul Bucureștilor a domnit Marți
și Miercuri credința că a sosit ceasul
sfârșitului lumii.

Acest sfârșit urma să fie provocat
de o ploae de foc

Credința era împărtășită în special
de femei, cari s'au și grăbit să se pre-
gătescă de plecarea din această lume
de mizerii.

Ele s'au îmbrăcat Marți la prânz în
haine de sărbătoare și-au așteptat cu
infrigurare ora 2 d. a. când avea să
cadă din cerul nemilos, ploaea de foc
mistuitoare.

Ziua de Marți a trecut însă liniștită,
dar femeile cari se așteptau la un atât
de tragic sfârșit, n'au dezarmat și a
doua zi, Miercuri, au continuat s'astepte
în haine de sărbătoare, cataclismul.

Miercuri, pe zi și seara, a plouat în
adevăr, dar fără foc; în schimb ploaia
căzută a răcorit mult atmosfera, iar
femeile acelea au avut prilejul să se
convingă că sfârșitul lumii, de căre
se temeau, n'a sosit încă.

Din ce considerațiuni a putut porni
o asemenea teamă?

Fără îndoială din cauza ciclonului și
ploilor torențiale din săptămânile tre-
cute, pe care acele femei le-au socotit
drept prevestitoare ale sfârșitului lumii.

Dar precizarea zilei și orei la care
acele femei așteptau producerea cata-
clismului, desigur că e datorită sfinte
ignoranțe în care sa află majoritatea
populației, după 50 ani de obligati-
tate a învățământului primar.